

da den —: Om der ikke skulde gjøres Noget for at faae Forandring i Sportellovgivningen? Hvis vi nu slaae fast, at Sognefogden skal lønnes med Sportler, vil han om kort Tid, naar Sportellovgivningen omordnes, slet ikke faae Noget, og dette billiger jeg; det har jeg ikke Noget imod, at han ikke faaer Noget; men jeg siger: Lad Sognefogdens Bestilling blive en communal Bestilling, ligesom Sogne- raadets er det, hellere end at give ham en Løn som den, her er foreslaaet. Hvad er det nemlig for Sportler, Sognefogden oppebærer? Jeg skal nævne nogle enkelte af dem. Der tilkommer Sognefogden 20 f. for at læse Placater til Kirkestævne; men dette er omtrent saldet bort, thi vi have jo idetmindste en Provinds- avis i hver Kjøbstad, og Vedkommende fore- trække at lade deres Bekjendtgjørelser indrykke i dem, hvorved de faae dem gjorte meget bedre bekjendte end ved Læsning til Kirkestævne. Man kan ogsaa paa anden Maade faae saadanne Bekjendtgjørelser offentliggjorte, f. Ex. ved Opflag paa offentlige Steder, i Smedier, i Krohuse, og endvidere paa Træer paa alfar Wei. I mit Sogn steer Bekjendtgjørelse ved at klisire Placaten op paa et gammelt Piletræ, der staaer ved Kirkemuren, saaledes spares de 20 f. For det Andet tilkommer der Sognefogden et Gebyr som Stævnevidne; naar han vil, kan han forlange 12 f. eller 8 f. for at gaae en Miil, men det kan ogsaa gjerne være, at han maa gaae den uden at faae Noget derfor, og det han saaledes skal have i Gebyr som Stævnevidne, er altsaa heller ikke meget stort. — For det Tredie tilkommer der Sognefogden en lille Mark i Udpantningsgebyr, men selv dette lille Gebyr af en Mark eller 12 f. faaer han mange Steder slet ikke; thi hvis han vilde tage det, vilde han blive betragtet som, jeg vil ikke sige, en Blodsuger, men som En, der udplinte de Fattige. Det er derfor ofte Tilfældet, at Sognefogden estergiver de fattige Folk Udpantningsgebyrerne. Disse ere de væ- sentligste af Sognefogdernes Sportler, og jeg troer derfor, at man hellere maa sige, at de

ingen Løn skulde have. Man vil da vistnok finde Mænd nok, der søle Lyst og Kalb til at offere Tid og Penge i Sognets Tjeneste, og det er rimeligt, at man da i Communerne vil betragte Sagen fra en anden Side, idet man vil sige: Han opoffer dog Noget, saavel af Tid som af Penge, og han bør derfor have Løn. Denne Lønning med Sportler er deri- mod saa intetsigende, at jeg siger: Lad os saa hellere ikke give dem Noget, men lad os gjøre det til en communal Bestilling ligesom Sogne- raadet. — Det sidste Punktum i § 7 lyder saa- ledes: „Derhos erhoder han for de Reiser, han isølge Instruzens Paalæg eller Politimesterens Ordre maa gjøre udenfor Sognet, 2 Mark i Befordringsomkostninger for hver løbende Miil“. Hvis vi skulde have en saadan Bestemmelse staaende i Loven, vil jeg dog bede de ærede Forslagsstillere, om de ikke vilde overveie dette Punkt noget nærmere, saaledes at denne Befordringsgodtgjørelse kunde blive forhøiet en lille Smule. Jeg for min Part kunde godt finde mig i, at man ombyttede dette Ord: „Befordringsomkostninger“ med et andet Ord, f. Ex. „Marschpenge“; thi 2 Mark pr. løbende Miil i Befordringsomkostninger er efter min Formening altsor lidt. For den der selv har Befordring, kan denne Betaling maaskee nok være tilstrækkelig, men der er mange Sognefogder, som ingen Befordring have, og de kunne ikke leie sig en saadan for 2 Mark pr. Miil; i alt Fald vilde jeg for min Part betænke mig paa at leie min Hest ud i Høst- eller Saatiden for en saadan Betaling. Jeg vil som sagt blot henstille dette Punkt til de ærede Forslagsstilleres nærmere Overveielse; thi et Udvalg vil der jo rimelig- viis ikke blive nedsat. Jeg kan som sagt billige Tanken i Forslaget, men jeg mener, at dersom man skal give Sognefogderne Noget, skal det være et passende Bederlag, eller ogsaa skal man slet Intet give dem. Jeg vil tillade mig at henstille til den høitærede Minister, om han mulig vil tage denne Sag i sin Haand og see at faae Noget ud af den, som kunde